

รายวิชา ภาษาไทย

รหัสวิชา ท๑๔๑๐๑

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

เรื่อง น้ำผึ้งหยดเดียว (๑)

ครูผู้สอน ครูธีระพล แก้วคำจันทร์

คำไทยใช้ให้ถูก

๑.

ตักบาตร

๒.

ตักบาต

คำไทยใช้ให้ถูก

ตักบาตร

[ตัก-บาต] หมายถึง
(ก.) เอาของใส่บาตรพระ

ตักบาตร

ทบทวน

ความรู้เดิม

ชวนคิด ชวนคุย

นักเรียนเห็นอะไรในภาพ

น้ำผึ้งมีคุณสมบัติอย่างไร

สัตว์ชนิดใดบ้างชอบน้ำผึ้ง

อ่านบทร้อยกรอง

“น้ำผึ้งหยดเดียว” นี้นวน
เกิดก่อต่อเนื่องเรื่องใหญ่
เหตุการณ์ลุกลามเร็วไว
นิทานเล่าไว้สนุกครัน

น้ำผึ้งหยดเดียวก่อเหตุ

น้ำผึ้งถึงแม่สัก

หยดเดียว

อาจเป็นเหตุเกรียว

ไต่เต้า

ฟังไม่ค้ำพท์จุกเฉียว

ไม่ตริก ตรองนา

ต่างก็หาญก็เห่า

ต่อสู้บรู๊ความ

พระยาสิ่หราชฤทธิไกร (ทองคำ สีหอุไร)

คำศัพท์ที่น่าสนใจ

๑) เหตุเกรี้ยว หมายถึง เหตุที่เกิดจากคน
จำนวนมากส่งเสียงดัง เสียงดังในที่นี้
หมายถึง เสียงที่เกิดจากการต่อสู้กัน

๒) จุกฉะียว หมายถึง โกรธตันที่ ท้นคว้น

คำศัพท์ที่น่าสนใจ

๓) **เห่า คือ ห้าว** หมายถึง กล้าอย่างมูทะลุ

๔) **ต่อสู้กับความ** หมายถึง ต่อสู้กับ

โดยไม่รู้ว่าสู้กันด้วยสาเหตุอะไร

ชวนอ่าน

นิทานเทียบสุภาชิต

เรื่อง น้ำผึ้งหยดเดียวก่อเหตุ
หนังสือเรียนวรรณคดีลำนำ ป.๔

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. ตอบคำถามและคาดคะเนจากการอ่าน
เรื่องน้ำผึ้งหยดเดียวก่อเหตุได้
๒. บอกความหมายของคำและสำนวน
จากเรื่องน้ำผึ้งหยดเดียวก่อเหตุได้
๓. อ่านจับใจความเรื่องน้ำผึ้งหยดเดียวก่อเหตุได้
๔. มีมารยาทในการอ่าน

เพิ่มเติม

ความรู้ใหม่

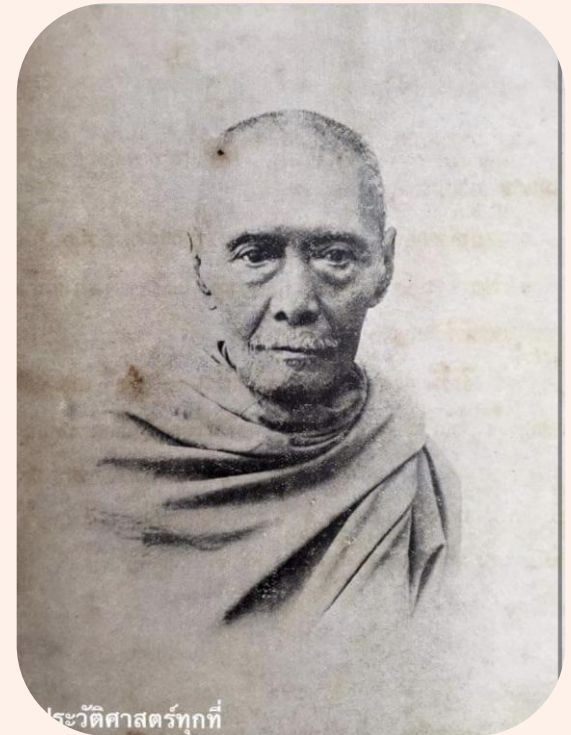
ความเป็นมาของเรื่อง

ผู้แต่งหนังสือชุด “นิทานเทียบ
สุภาสิต” คือ พระยาสิทธิราชฤทธิไกร
(ทองคำ สีหอุไร) รับราชการ
ในสมัยรัชกาลที่ ๕ ซึ่งเป็นรัชสมัย
ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า-
เจ้าอยู่หัว

ประวัติศาสตร์ทุกที่

ประวัติศาสตร์ทุกที่

ที่มาภาพ พระยาสิทธิราชฤทธิไกร (ทองคำ สีหอุไร)... - ประวัติศาสตร์ ทุกที่ | Facebook

ลักษณะการแต่ง

นิทานเรื่องนี้จะประกอบด้วยตัวละครหลากหลาย
ที่มีการกระทำซับซ้อน และเหตุการณ์หลายเหตุการณ์
ต่อเนื่องกันไปอย่างมีเหตุผลและเกี่ยวเนื่องกัน “เหมือน
ลูกโซ่”

อ่านจับใจความ

ค้นหาคำตอบในนิทานเทียบสุภาชิต
เรื่อง “น้ำผึ้งหยดเดียวก่อเหตุ” ดังนี้

คำถาม (ชุดที่ ๑)

๑) ตัวละครที่เป็นต้นเหตุของเรื่องคือใคร

.....

๒) เหตุการณ์ที่ ๑ มีสัตว์ตัวใดมากินน้ำผึ้ง

.....

คำถาม (ชุดที่ ๒)

๓) ใครเป็นผู้ห้ามปรามเหตุการณ์ทั้งหมด

.....

๔) พวกเขาของหมามีบาดเจ็บกี่คน

.....

คำถาม (ชุดที่ ๓)

๕) พวกเจ้าของแมวมีบาดเจ็บกี่คน

.....

๖) คนที่ให้ปากคำกับนายอำเภอได้คือใคร

.....

คำถาม (ชุดที่ ๕)

๗) ใครเป็นคนสื่อสารกับนายอำเภอแทนเด็ก

.....

๘) นายอำเภอควักเงินให้เด็กที่ไปปากคำที่บาท

.....

คำถาม (ชุดที่ ๕)

๙) คำสอนที่ได้จากนิทานเรื่องนี้คืออะไร

.....

๑๐) จุดจบของเรื่องเป็นอย่างไร อธิบาย

.....

ชวนอ่าน

นิทานเทียบสุภาชิต

เรื่อง น้ำผึ้งหยดเดียวก่อเหตุ
หนังสือเรียนวรรณคดีลำนำ ป.๔

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีนักเล่านิทานเร่คนหนึ่งเดินทาง
ไปเล่านิทานให้เด็กๆ ในหมู่บ้านฟัง เขาเล่านิทานเรื่องแล้ว
เรื่องเล่า จากหมู่บ้านหนึ่งไปยังหมู่บ้านหนึ่ง หมู่บ้านแล้ว
หมู่บ้านเล่า แต่นิทานก็ไม่เคยหมดไปจากตัวเขา ว่ากันว่าชายคนนี้มี
นิทานอยู่เต็มท้อง เหมือนไข่ที่อัดแน่นเต็มท้องของแม่ปลาตะเพียน
ทุกครั้งที่เขาเริ่มต้นเล่านิทาน ไม่เพียงแต่เด็กๆ เท่านั้นที่มาฟังนิทานของเขา
แม้แต่พวกผู้ใหญ่ก็มานั่งรุ่มล้อมคอยฟังนิทานที่เขาเล่า

“นักฟังนิทานทั้งหลาย” นักเล่านิทานเริ่มต้นทักทายผู้ฟังของเขา
เสียงดัง “ทุกวันนี้บ้านเมืองมีแต่เรื่องเลวร้ายและปัญหา ร้ายแสบพันเก่า
เรื่องเล็กๆ กลายเป็นเรื่องใหญ่ๆ เรื่องใหญ่ๆ กลายเป็นเรื่องที่ใหญ่กว่า
เหมือนนิทานที่ฉันกำลังจะเล่าให้ฟังอยู่เดี๋ยวนี้”

“ท่านจะเล่านิทานเรื่องอะไรหรือ” เสียงเด็กๆ ร้องถาม

“เราจะเล่านิทานสุภาษิต” นักเล่านิทานเร่ตอบ “นิทานของเรามี
ข้อคิดเตือนใจให้ทุกคนกลับไปคิด เด็กๆ คิดประสาเด็ก ผู้ใหญ่ก็คิดประสา
ผู้ใหญ่”

“นิทานของท่านสนุกไหมเล่า” ผู้ที่รอฟังถามอีก

“ถ้าฟังให้สนุกก็จะสนุก ถ้าฟังไม่ให่สนุกก็จะไม่สนุก” นักเล่านิทาน
บอก พลาจหันไปมองผู้ฟังที่รายล้อมอยู่โดยรอบ พวกเขาชำมุ่นกัน
จนแน่นชนิดไต้ต้นมะพร้าวใกล้หมู่บ้าน

“ถ้าอย่างนั้น ขอให้เล่านิทานของท่านเถิด” ผู้ใหญ่คนหนึ่งร้องเตือน
และแล้วนักเล่านิทานเร่ก็เริ่มต้นเล่านิทาน ด้วยการอ่านโคลงสุภาษิต
บทหนึ่ง ตามด้วยนิทานเทียบสุภาษิตเรื่อง น้ำผึ้งหยดเดียวก่อเหตุ

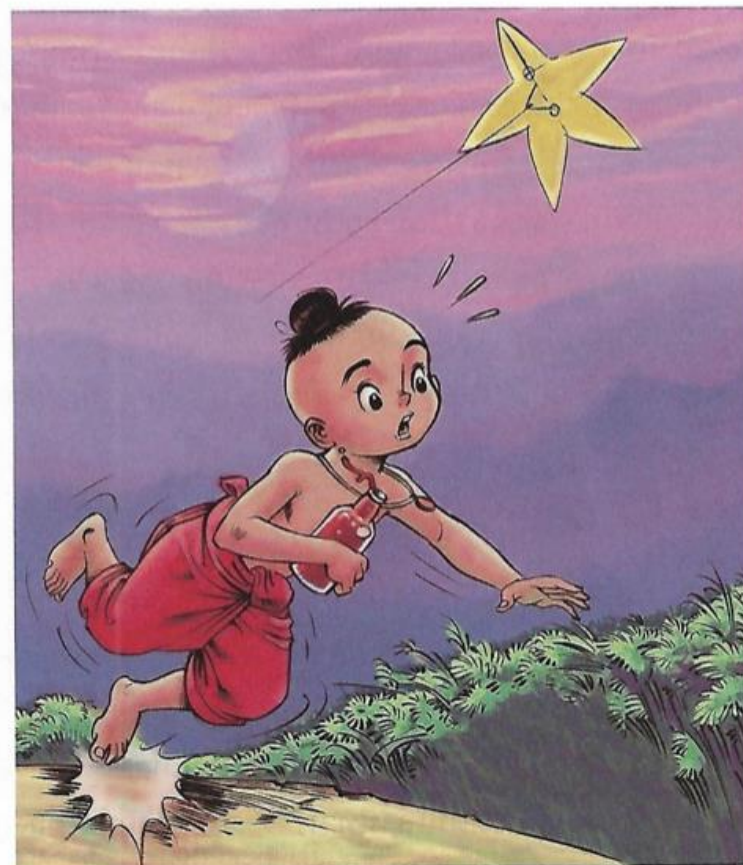
น้ำผึ้งหยดเดียวก่อเหตุ

น้ำผึ้งถึงแม้สัก
อาจเป็นเหตุเกรี้ยว
ฟังไม่ศัพท์จุกเฉียว
ต่างก็หาญก็เห่า

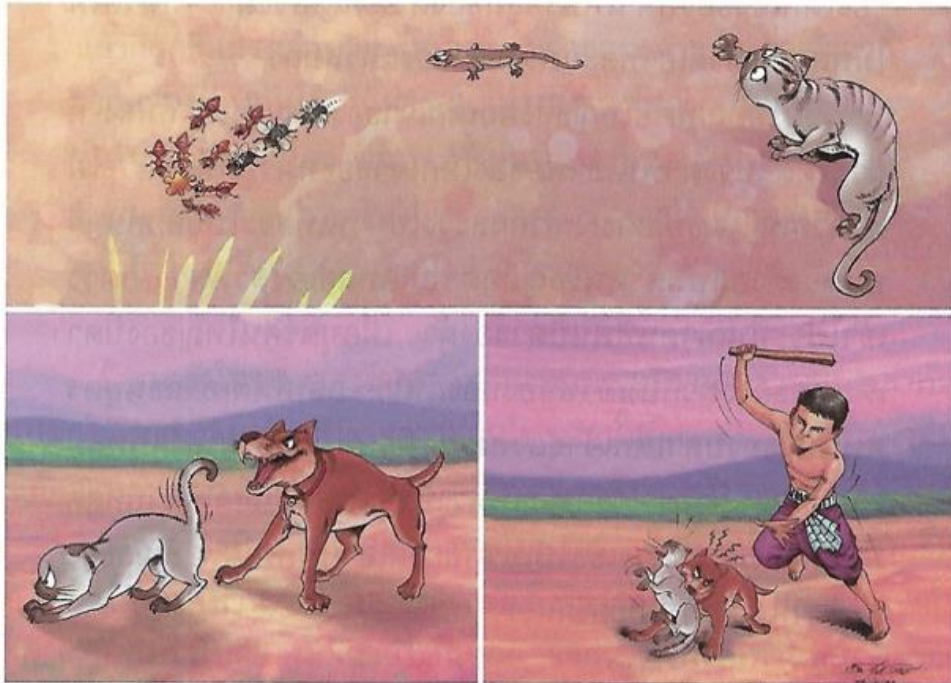
พระยาสิทธราชฤทธิไกร (ทองคำ สิทธิไกร)

หยดเดียว
ไต่เต้า
ไม่ตริก ตรองนา
ต่อสู่รับรู้ความ

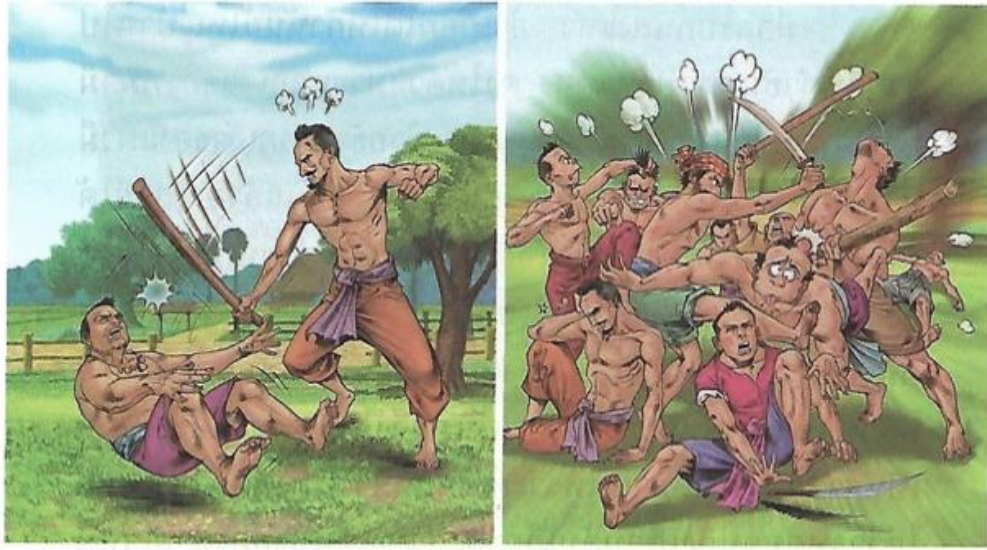
ตำนานเทียบเรื่องนี้

ได้ยินมาว่า ยังมีเด็กคนหนึ่งเดินถือขวดน้ำผึ้งมาตามถนน แต่ตานั้นได้แหงนดูว่าวเพลินไป แท้จริงได้ไปสะดุดลัมลง น้ำผึ้งจึงได้หกตกอยู่ริมถนน แล้วเด็กนั้นจึงได้ลุกขึ้นเดินต่อไป ที่นี้ก็มีเจ้าพวกมดพวกแมลงวัน เมื่อได้กลิ่นน้ำผึ้งที่หก ก็พากันมากินน้ำผึ้งที่หกอยู่นั้นเป็นอันมากด้วยกัน ที่นี้ก็ยังมียาจิ้งจกแอบมากอยกินเจ้าพวกแมลงวันที่มากินน้ำผึ้ง ที่นี้ก็ยังมียาแมวมาแอบคอยตะครุบจิ้งจกที่มากินแมลงวัน ที่นี้ก็ยังมียาหมาวิ่งเข้ามากัดเอาแมวของเด็ก ที่นี้เจ้าเด็กก็มาตีเอาหมาวิ่งไป

ฝ่ายว่าเด็กเจ้าของหมาเห็นว่าหมาของตัวห้าววิ่งมา เด็กเจ้าของหมาก็ฉวยไม้วิ่งมาตีเอาเด็กเจ้าของแมว ฝ่ายว่าเด็กเจ้าของแมวก็นำไม้วิ่งมาตีเอาเด็กเจ้าของหมาหัวแตกวิ่งไป ฝ่ายว่าพ่อของเด็กเจ้าของหมาเห็นว่าลูกของตัวห้าวแตกวิ่งมา ก็ฉวยได้ไม้พลองวิ่งมาตีเอาพ่อของเด็กเจ้าของแมวล้มลง

เมื่อลูกชายใหญ่ของพ่อเด็กเจ้าของแมวเห็นพ่อล้มลง ก็ฉวยได้ดาบวิ่งมาฟันเอาพ่อของเด็กเจ้าของหมาถูกที่แขน ไม้พลองก็หลุดจากมือลง แล้วก็ผละวิ่งไปบ้านเพื่อจะไปบอกกัน ก็พบน้องชายกับบุตรคนใหญ่ถือดาบถือพลองวิ่งสวนมา ก็ตรงเข้าไปจะฟันเอาคนที่ฟันบิดาของตัว เมื่อบุตรคนใหญ่ของบิดาเด็กเจ้าของแมวก็นำเอาพลองป้องกันไว้ กลับได้ตีเอาแขนบุตรคนใหญ่ของบิดาเด็กเจ้าของหมา ดาบที่มือของคนนั้นก็หลุดจากมือลง ฝ่ายว่าเจ้าอาแลเห็นว่าหลานของตัวเสียที่ที่ดาบหลุดมือไปดังนั้น ก็ตรงเข้าไปเอาพลองตีเอาเด็กหนุ่มพวกเจ้าของแมว ๆ ก็ได้เอาพลองป้องกันไว้

ฝ่ายว่าบิดาของเด็กเจ้าของแมว เมื่อหายหน้ามิดตามัว แล้วก็ลุกขึ้นตรงเข้าไปจะฟันเอาพวกเจ้าของหมา ฝ่ายว่าเจ้าอา ก็เอาพลองป้องกันไว้ ทีนี้ต่างคนก็ต่างตีต่างฟันกัน เล่นกันซุลมุน จนไม่รู้ว้าใครต่อใคร จนกระทั่งคนที่มาดูก็เลยเข้าช่วยตามพวก ซึ่งกันและกัน จนกระทั่งกำนัน อำเภอ ผู้ใหญ่บ้านมาห้ามปราม จึงได้ต่างคนก็ต่างหลบเลือนไป จึงได้สงบลงทั้งสองฝ่าย

นิทานยังไม่จบ แต่นักเล่านิทานเร่พักเล่านิทานไว้ชั่วขณะ เขาหันไปมองผู้ฟังรอบวงคล้ายสำรวจความสนใจ จากนั้นก็ล้วงกระตักน้ำขึ้นมาดื่ม แก้วคอแห้ง เด็กๆ ที่รอฟังนิทานจึงมองเขาแทบไม่กะพริบตา

“แล้วเรื่องมันจะเป็นอย่างไรต่อไปครับ” เด็กคนหนึ่งถามแทรกขึ้น

นักเล่านิทานเร่หันไปมองคนถาม พลังยิ้มอย่างอารมณ์ดี “ถ้าอยากรู้ก็ฟังต่อไปสิ” นักเล่านิทานบอก จากนั้นจึงเล่านิทานต่อ

เมื่อสงบกันลงแล้ว อำเภอก็ได้ให้กำนันผู้ใหญ่บ้านไปช่วยกันทำชันสูตรบาดแผล คงได้ความว่าพวกเจ้าของหมา มีบาดเจ็บ ๑๕ คน เพราะพวกมาก ฝ่ายข้างพวกเจ้าของแมว มีบาดเจ็บ ๙ คน เพราะมีพวกน้อยคน ครั้นแล้วอำเภอก็ได้ไต่สวนต่อไปจึงได้ไปเรียกมาทั้งสองฝ่าย มาไต่สวนเพื่อจะให้ได้ความว่าต้นสายปลายเหตุมันเป็นอย่างไรกันขึ้น จนถึงได้วิวาทตีฟันกันขึ้นใหญ่โตดังนี้ ต่างคนก็ต่างบอกไม่ทราบ ว่าต้นสายปลายเหตุมันเป็นอย่างไรกัน อำเภอก็ได้ร้องว่า เอ๊ะ ดูมันเป็นการประหลาดมาก เพราะต่างคนก็ต่างไม่รู้เหตุด้วยกัน แต่ได้วิวาทกันจนถึงเกือบล้มเกือบตายด้วยกันทั้งสองฝ่ายเช่นนี้ ดูเป็นน่าพิศวงมากในการที่ได้วิวาทกันในเรื่องนี้

อำเภอก็ได้คิดไต่สวนค้นหาปลายเหตุเข้ามาหาต้นเหตุ จึงได้สืบถามต่อไปว่า ใครเป็นผู้ได้มาช่วยในการวิวาทกันนี้ ทีหลังคน ก็ได้ความว่าผู้ที่เจ็บมีบาดแผลฉกรรจ์นั้นเป็นผู้ที่ได้มาช่วยทีหลังคน อำเภอก็ได้ให้กำนันไปถามปากคำ เพราะมาไม่ได้ด้วยอาการป่วยบาดแผล กำนันก็ได้ไปถามปากคำผู้นั้น ก็ได้ความแต่เพียงว่า ได้ยินเสียงเอะอะกันขึ้น ก็ฉวยได้ไม้พลองวิ่งไปถึงกลางทาง ก็ได้แลเห็นพี่ชายมีโลหิตไหลท่วมตัววิ่งสวนทางมา ตัวก็ได้เลยไปช่วยกันต่อไป

เมื่อกำนันมาแจ้งความกับอำเภอดังนั้น อำเภอก็ได้ให้ไปเอาตัวพี่ชายคนนั้นมาถาม ก็ได้ความแต่เพียงว่า ได้แลเห็นบุตรมีศีรษะแตกวิ่งมา ก็ฉวยได้ไม้พลองวิ่งไปช่วยกัน อำเภอก็ให้ไปเอาตัวบุตรคนที่หัวแตกมาถาม ก็ได้ความแต่เพียงว่า ได้แลเห็นหมาขาคู่วิ่งมา ก็ฉวยได้ไม้วิ่งไปเพื่อจะไปตีคนที่ตีหมา

อำเภอก็ให้ไปเอาตัวบุตรคนที่หัวแตกมาถาม ก็ได้ความแต่เพียงว่า ได้แลเห็น
หมาขาคีร์วงมา ก็ช่วยได้ไม่วิ่งไปเพื่อจะไปตีคนที่ตีหมา

เมื่ออำเภอก็ได้ฟังถ้อยคำที่ขัดทอดเข้าถึงหมาดังนั้น ก็เลย
หัวร่อขึ้นร้องว่า หมดทำที่เราจะเอาหมามาถามต่อไปได้ อำเภอก็
จึงได้ให้ไปเอาตัวปลายเหตุอีกข้างหนึ่งมาถามต่อไป ก็คงได้
ความแต่เพียงว่า เมื่อแลเห็นบิดาล้มลง ก็ช่วยได้ดาบวิ่งไปช่วย
กันบิดาไว้ อำเภอก็ได้ให้ไปเอาตัวบิดามาถามต่อไป ก็ได้ความ
แต่เพียงว่า ได้ยินเสียงบุตรคนเล็กร้องไห้ ก็ได้ถือไม้ลงไปช่วยบุตร
อำเภอก็ให้ไปเอาตัวบุตรคนเล็กมาถามต่อไป ก็ยังไม่ได้ความ
ว่าอย่างไร เพราะเหตุว่าเด็กนั้นมีความกลัว ก็เลยร้องไห้ไม่หยุด
ต้องหาพี่เลี้ยงเข้ามาปลอบ เด็กนั้นก็เลยร้องไห้ จึงให้ไปเอา
ตัวมารดาของเด็กนั้นมาเป็นพี่เลี้ยงและเป็นล่าม จึงมาได้ความว่า
เดิมฉันออกมาเฝ้าอยู่ที่ประตูบ้าน ฉันได้เห็นเด็กคนหนึ่งถือขวด
น้ำผึ้งเดินมา พอมาถึงหน้าบ้านเด็กนั้นล้มลง น้ำผึ้งก็หกตกอยู่
ที่ริมถนน ลักประเดี๋ยวก็มีมดและแมลงวันมากินน้ำผึ้งที่หกอยู่นั้น

ฉันก็ยืนแลดูมดและแมลงวันที่มากินน้ำผึ้งอยู่ที่นั่น ลักประเดี๋ยว
ก็มีเจ้าจิ้งจกมากอดกินเจ้าพวกแมลงวันหลายตัวด้วยกันในที่นั้น
แล้วแมวของฉันก็เข้าไปตะครุบเอาจิ้งจกมากินอยู่ ลักประเดี๋ยว
ก็มีหมาบ้านโน้นตรงเข้ามากัดเอาแมวของฉันๆก็เอาไม้ไปตีหมา
ที่มากัดแมวของฉัน แล้วหมาก็วิ่งไปบ้านโน้น ลักประเดี๋ยว
ก็มีเด็กกลุ่มหนึ่งลูกชายของบ้านโน้นถือไม้วิ่งมาตีฉันๆก็ร้องเรียก
ให้พ่อฉันช่วย พ่อฉันก็ถือไม้ลงมาตีเอาเด็กคนนั้นหัวแตก
เด็กนั้นวิ่งหนีไปบ้าน แล้วพ่อของเด็กคนนั้นก็ถือไม้พลองวิ่งมาตี
เอาพ่อของฉันล้มลง ทันใดนั้นพี่ชายของฉันก็ถือดาบวิ่งลงมาจาก
เรือน ก็เข้าฟันเอาพ่อของชายคนนั้น ไม้พลองของพ่อชายคนนั้น
ก็หลุดจากมือไป ที่นี้ต่างคนก็ต่างเข้ากลุ่มรุมตีฟันกัน ฉันมี
ความกลัว ฉันก็วิ่งขึ้นเรือนฉัน

อำเภอก็ว่าชอบใจเด็กคนนี้นะมาก จึงได้ควักเอาเงินใน
กระเป่าส่งให้เด็กคนนั้น ๔ บาท แล้วก็บอกว่า ความเรื่องนี้ไม่ต้อง
ไต่สวนต่อไป ได้ความที่เด็กแจ้งความจริงให้ฟังพอแล้วๆ จึง
ได้บอกกับคนที่วิวาทกันทั้งสองฝ่ายว่า เราเป็นคนอยู่บ้านไกล
เรือนเคียงกัน ควรจะมีความรور้องซึ่งกันและกัน เราไม่ควรจะ
ทำให้เป็นคนหุ่นหันพลันแล่นให้ได้รับความเดือดร้อนกันเช่นนี้
เมื่อเราปล่อยใจของเราให้เป็นไปถึงเช่นนั้นแล้ว บางทีก็จะ
ให้เป็นการใหญ่โตเกิดเป็นศึกขึ้นกลางเมืองก็เป็นได้ เพราะต่าง
คนก็ต่างมีมานะเข้าหากัน อันเป็นเหตุจะให้คนทั้งหลายเข้าใจผิด
เพราะถือพวกมากเข้าด้วยกัน แล้วก็ต่างหลบหลับตาเข้าต่อสู้กัน
อันหาประโยชน์มิได้ ดังเรื่องที่ได้เป็นมาแล้วนี้ เมื่อคิดเข้าดูแล้ว

ก็น่าเป็นที่ขายหน้า ด้วยเหตุไม่ควรเป็นก็มาเป็นขึ้น ด้วยเรื่อง
แมวกับหมา อันเป็นเรื่องไม่ควรจะเป็น ให้ถึงแก่การฆ่าฟันกัน
ขึ้นจนได้ถึงความเดือดร้อนเช่นนี้ ถ้าใครเขามาได้ยินเข้าแล้ว ก็
เป็นที่ขายหน้าที่สุด เพราะเหตุว่าไม่ใช่เด็กๆ จะได้ว่ายังไม่รู้ผิด
และชอบ คนทั้งหลายจึงได้จำไว้เถิด ดังนี้แหละเขาเรียกกันว่า
ศึกกลางเมือง มีเรื่องสุภาณิดดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

เสียงปรบมือดังกึกก้องยาวนาน เมื่อนักเล่านิทานเล่าเรื่องมาถึง
ตอนจบ เด็กๆ หันไปซุบซิบกับเพื่อนที่อยู่ใกล้ พวกผู้ใหญ่พากันถกเถียง
ถึงเรื่องที่ได้ฟัง นักเล่านิทานเร่หันไปมองด้วยความพอใจ เขารู้สึกมี
ความสุขที่เห็นคนฟังนิทานพากันขบคิดเกี่ยวกับนิทานของเขา

“นักฟังนิทานทั้งหลาย ควรจำไว้” นักเล่านิทานพูดเน้นเสียง

“อย่าเป็นคนหุนหันพลันแล่นและมีทิฐิ จนไม่ยอมฟังเหตุผล
กันและกัน อย่าให้เรื่องเล็กกลายเป็นเรื่องใหญ่ ไม่เช่นนั้นอาจเกิดปัญหา
วุ่นวายอย่างนิทานเรื่อง น้ำผึ้งหยดเดียวก่อเหตุ”

เมื่อนักเล่านิทานเร่กล่าวจบ เขาก็เก็บกระตักน้ำใส่ย่าม แล้ว
เตรียมออกเดินทางต่อไปยังหมู่บ้านอื่น นักเล่านิทานเร่ยังคงเดินทาง
เร่ร่อนเล่านิทานต่อไป トラバドที่นิทานไม่หมดสิ้นไปจากโลกนี้

ตอบคำถาม

จากการอ่านนิทานเทียบสุภาษิต
เรื่อง น้ำผึ้งหยดเดียวก่อเหตุ

คำถาม (ชุดที่ ๑)

๑) ตัวละครที่เป็นต้นเหตุของเรื่องคือใคร
เด็กชายคนหนึ่ง (ไม่บอกชื่อ) กำลังถือขวดน้ำผึ้งเดินดูว่า
.....

๒) เหตุการณ์ที่ ๑ มีสัตว์ตัวใดมากินน้ำผึ้ง
มดและแมลงวัน
.....

คำถาม (ชุดที่ ๒)

๓) ใครเป็นผู้ห้ามปรามเหตุการณ์ทั้งหมด

กำนัน นายอำเภอ ผู้ใหญ่บ้าน

.....

๔) พวกเขาของหมามีบาดเจ็บกี่คน

๑๕ คน

.....

คำถาม (ชุดที่ ๓)

๕) พวกเจ้าของแมวมีบาดเจ็บกี่คน

๙ คน

.....

๖) คนที่ให้ปากคำกับนายอำเภอได้คือใคร

เด็กเจ้าของแมว

.....

คำถาม (ชุดที่ ๕)

๗) ใครเป็นคนสื่อสารกับนายอำเภอแทนเด็ก
แม่ของเด็กเจ้าของแมว (เพราะเด็กมัวแต่ร้องไห้)

.....

๘) นายอำเภอควักเงินให้เด็กที่ให้ปากคำกี่บาท

๔ บาท

.....

คำถาม (ชุดที่ ๕)

๙) คำสอนที่ได้จากนิทานเรื่องนี้คืออะไร

อย่าเป็นคนหุนหันพลันแล่นและมีทิฐิ อย่าให้เรื่องเล็กกลายเป็นเรื่องใหญ่

๑๐) จุดจบของเรื่องเป็นอย่างไร อธิบาย

นายอำเภอได้สวนจนได้ความจริงและสั่งสอนคนที่ทะเลาะวิวาททั้ง ๒ ฝ่าย

ขอองฬากจากครุ ให้หนุคนแก่ง

ของฝากจากครูให้หนูคนเก่ง

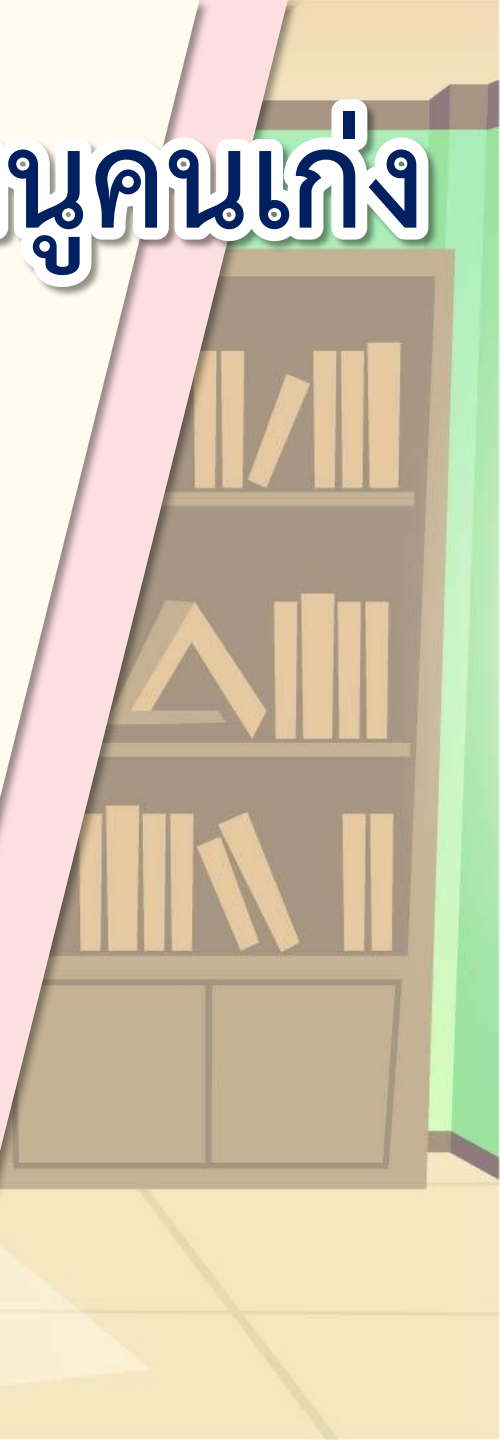
บทบาทนักเรียนปลายทาง

๑. นักเรียนฟังคำชี้แจงใบงานที่ ๗

เรื่อง ชวนคิดพินิจเรื่องราว

๒. นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมใบงานที่ ๗

เรื่อง ชวนคิดพินิจเรื่องราว

ของฝากจากครูให้หนูคนเก่ง

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

๑. เมื่อนายอำเภอไต่สวนเรื่องราว ได้ฟังคำชี้แจงแล้วก็ต้องหวั่นใจขึ้น
เพราะอะไร

๒. เมื่อนายอำเภอได้สวนทวนความระหว่างคู่กรณีในเรื่อง ใครให้การ
กระจ่างชัดที่สุด

๓. การที่จะไม่ให้เรื่องเล็ก ๆ กลายเป็นเรื่องใหญ่ เราไม่ควรทำอะไร
เพราะอะไร

๔. นักเรียนพิจารณาดูว่าเหตุการณ์ตอนใดบ้างที่สามารถแก้ไขได้
ก่อนที่จะเกิดปัญหาอื่นตามมา และควรแก้ไขด้วยวิธีการใด

๕. สำนวน “ร้อยแปดพันเก้า” มีความหมายว่าอย่างไร

สรุป บทเรียน

ของฝากจากครูให้หนูคนเก่ง

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

๑. เมื่อนายอำเภอได้สวนเรื่องราว ได้ฟังคำชี้แจงแล้วก็ต้องหัวเราะขึ้น
เพราะอะไร

เพราะคำชี้แจงเข้าใจผิดว่า เนื่องจากนายอำเภอหมดหน้าที่จะเอาหมามา

ถามต่อได้

๒. เมื่อนายอำเภอได้สวนทวนความระหว่างคู่กรณีในเรื่อง ใครให้การ
กระจ่างขัดที่สุด

เด็กเจ้าของแมว

๓. การที่จะไม่ให้เรื่องเล็ก ๆ กลายเป็นเรื่องใหญ่ เราไม่ควรทำอะไร
เพราะอะไร

ความคิดเห็นส่วนตัวเป็นใหญ่ หรือ ทิฐิ เพราะการไม่ยอมฟังเหตุผลของกัน

และกัน อาจทำให้เรื่องเล็กกลายเป็นเรื่องใหญ่ จะเกิดปัญหาใหญ่ตามมา

๔. นักเรียนพิจารณาดูว่าเหตุการณ์ตอนใดบ้างที่สามารถแก้ไขได้
ก่อนที่จะเกิดปัญหาอื่นตามมา และควรแก้ไขด้วยวิธีการใด

เหตุการณ์แรกที่ได้ก่อกวนน้ำผึ้งและทำน้ำผึ้งหก ๑ หยด เป็นเหตุการณ์
ที่สมควรแก้ไขมากที่สุด และเป็นเหตุการณ์ที่แก้ไขง่ายได้ทันเวลาที่ ควรแก้ไข
ด้วยวิธีการเช็ดน้ำผึ้งที่หยดลงพื้นให้เรียบร้อยเพื่อกันมดหรือแมลงตามมาได้

๕. จำนวน “ร้อยแปดพันเก้า” มีความหมายว่าอย่างไร
มากมายหลายประการ

สิ่งที่โรงเรียนปลายทางต้องเตรียม

สามารถดาวน์โหลดได้ที่ www.dltv.ac.th

๑. หนังสือเรียนวรรณคดีลำนํ้า ป.๔
๒. ชุดกิจกรรม Graffiti Model
๓. ใบงานที่ ๘ เรื่อง สรุปข้อคิด
๔. ใบความรู้ที่ ๕ เรื่อง งดงามล้ำนวน

บทเรียนครั้งต่อไป

น้ำผึ้งหยดเดียว (๒)

รายวิชาภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

